

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoE/663/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615206855
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Križanová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6615206855.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v exekučnej veci oprávneného Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska 2, 040 71 Košice, IČO: 31 690 904, proti povinnému B. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/XXX, XXX XX S., o vymoženie sumy 30,94 Eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Szabóom, Exekútorský úrad so sídlom Palatínova 41, 945 05 Komárno, pod sp. zn. EX 264/2015, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č.k. 11Er/383/2015-18 zo dňa 10. júna 2015, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Lučenec č.k. 11Er/383/2015-18 zo dňa 10. júna 2015 potvrdzuje.

odôvodnenie:

Okresný súd Lučenec uznesením č.k. 11Er/383/2015-18 zo dňa 10. júna 2015 zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Ladislava Szabóa o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 264/2015.

Na odôvodnenie okresný súd uviedol, že exekučným titulom v predmetnej veci je rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu so sídlom v Košiciach sp. zn. 3C/950/2009 zo dňa 08.03.2010, ktorý bol vydaný na základe Poistnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.08.2008, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné poistné podmienky pre poistenie zjednávané Prvou česko-slovenskou poisťovňou Rapid, a.s. (ďalej len „Všeobecné poistné podmienky“). Okresný súd zistil, že za poslednou XVII. časťou Všeobecných poistných podmienok sa nachádzajú Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007 k Poistnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX, v ktorých si zmluvné strany dohodli rozhodcovskú doložku.

Poistnú zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania okresný súd posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, keďže z predloženej zmluvy nevyplýva, že povinný je podnikateľským subjektom, ani že by pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti.

Vychádzajúc z textu (formulárovej predtlačky) zmluvy o Všeobecných poistných podmienok okresný súd zistil, že povinný nemal možnosť tieto dojednania ovplyvniť, mohol len túto časť zmluvy, v ktorej sú obsiahnuté dve dojednania (okrem rozhodcovskej doložky aj dojednanie o ukončení poistenia neuhradením poistného), nepodpísať. Len samotnú skutočnosť, že tzv. Osobitné zmluvné dojednania sú odčlenené od Všeobecných poistných podmienok nadpisom a že ich povinný osobitne podpísal v ten istý deň, ako Všeobecné poistné podmienky, podľa názoru okresného súdu ešte neznamená, že tieto osobitné zmluvné dojednania a v rámci nich bod 2, ako rozhodcovská doložka, boli individuálne dojednané. Zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dojednaná a ktorá určuje, že spory budú riešené výlučne rozhodcovským súdom, je neprijateľná.

Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná napĺňa podmienku uvedenú v písm. q) bodu 1 prílohy ku smernici Rady 93/13/EHS z apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských

zmluvách v tom, že rozhodcovské konanie nebolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy. Vychádzajúc z časti XV. Všeobecných poistných podmienok mal okresný súd za zrejmé, že oprávnený od počiatku sledoval takýmto koncipovaním rozhodcovskej doložky to, aby v prípade vzniku sporov zo zmluvy boli tieto vždy riešené na ním zvolenom rozhodcovskom súde, ktorý sa spravidla nachádza v mieste jeho sídla za účelom minimalizácie jeho nákladov a reálneho sťaženia uplatnenia práv spotrebiteľa. Takto koncipovanou rozhodcovskou doložkou aj napriek jej formálnemu zneniu reálne dochádza k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ v takejto situácii vzhľadom na značnú vzdialenosť od miesta konania, ako aj na svoje majetkové a zárobové pomery nemá možnosť relevantne sa proti návrhu zo strany žalobcu brániť.

Z uvedených dôvodov okresný súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka vo Všeobecných poistných podmienkach bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od začiatku neplatnou v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvárania zmluvy. Rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bol exekučný titul, sa teda uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie. V dôsledku toho okresný súd považoval exekučný titul za materiálne nevykonateľný a absenciu tejto jeho vlastnosti za neodstrániteľnú prekážku brániacu vo vykonaní exekúcie. Preto okresný súd podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V odvolaní uviedol, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho ústavného práva uvedeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a tiež k porušeniu čl. 36 Listiny. Uviedol, že okresný súd si nad rámec zákona z vlastnej iniciatívy zabezpečil listinné dôkazy (Všeobecné poistné podmienky s Osobitnými zmluvnými dojednaniami), a to bez účasti oprávneného. Tieto vykonané dôkazy hodnotil a na ich základe sformuloval skutkový a právny záver, pričom neumožnil oprávnenému sa k týmto skutkovým zisteniam vyjadriť, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. K uvedenému na podporu poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-472/11.

Namietal, že okresný súd na predmetnú vec aplikoval nesprávny judikát Súdneho dvora EÚ, a to rozsudok vo veci *Océano Grupo Editorial*, v ktorom išlo o odlišný skutkový stav. Nesúhlasil s tým, že skutočne došlo k nejakému zhoršeniu práv spotrebiteľa, alebo že by si nemohol uplatniť nejaké práva.

Uviedol, že okresný súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky a nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože povinný mohola ovplyvniť samotnú podstatu rozhodcovskej doložky, a to nepodpísaním Osobitných zmluvných dojednaní, ktoré sú umiestnené mimo poistnej zmluvy. Preto tvrdenie súdu, že nejde o individuálne dojednanie považoval za nesprávne. Mal za nesporné, že povinný mal možnosť si Osobitné zmluvné dojednania, ktorých súčasťou je rozhodcovská doložka prečítať, a teda oboznámiť sa s nimi. Osobitné zmluvné podmienky sú výrazne graficky a právne oddelené od ostatného textu Všeobecných poistných podmienok. Zároveň predložil listinný dôkaz - Záznam o požiadavkách a potrebách klienta, ktorý písomne zachytil činnosť povinného pred uzavretím poistnej zmluvy, ktorý potvrdzuje, že povinný mal nielen možnosť s rozhodcovskou doložkou sa oboznámiť, ale mu bola vysvetlená zo strany sprostredkovateľky poistenia. Na základe uvedeného mal za to, že tento listinný dôkaz v súvislosti so zákonom č. 340/2002 Z.z. dokazuje, že rozhodcovská doložka, ktorá je súčasťou Osobitných zmluvných dojednaní bola nepochybne individuálne dojednaná.

Postupom exekučného súdu bolo oprávnenému odňaté právo oprávneného na zákonného sudcu, pretože iba sudca je oprávnený vykonať dokazovanie, avšak v prejednávanej veci vykonal dokazovanie a rozhodoval vyšší súdny úradník, ktorého činnosť pozostávala nielen z preskúmania podkladov podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ale aj z toho, že zhromaždil iné listinné dôkazy, a teda nanovo konštatoval skutkový stav, na podklade vykonaného dokazovania. Vyšší súdny úradník tak prekročil svoje právomoci zverené mu zákonom č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch.

Súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď pri rozhodovaní úplne a správne nezohľadnil relevantný právny predpis, ktorým je smernica 93/13/EHS a nevykonal test primeranosti podľa článku

4 Smernice 93/13/EHS, pričom pri svojich úvahách o neprijateľnej rozhodcovskej doložke vychádzal z nesprávneho prekladu prílohy 1 písm. q) Smernice 93/13/EHS. Odstavec 19. Smernice 93/13/EHS ustanovuje, že poisťné zmluvy sú za istých podmienok vyňaté spod posudzovania, či ide o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Rozhodcovská doložka teda v dôsledku priameho účinku smernice nepodlieha súdnemu prieskumu, lebo je to v priamom rozpore so zámerom smernice.

Oprávnený ďalej poukázal na § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“), v zmysle ktorého je exekučný súd oprávnený preskúmať rozhodcovský rozsudok. Z rozhodnutia exekučného súdu nie je zrejmy obmedzený rozsah preskúmania materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Napriek tomu, že exekučný súd nedisponuje legitimáciou určovať existenciu, či neexistenciu práva, skúmať podmienky, ktoré predchádzali vzniku exekučného titulu, konštatovať neprijateľnosť zmluvných podmienok, súd prvého stupňa tak v napadnutom uznesení činí, čo treba odmietnuť, ako neprípustné. Súdny v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom formulovanými požiadavkami.

Na záver oprávnený uviedol, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Exekučný súd sa musí v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Podľa názoru oprávneného tieto požiadavky napadnuté uznesenie exekučného súdu nespĺňa. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel oprávnený k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je nepreskúmateľné, čo malo za následok porušenie práva oprávneného na spravodlivé súdne konanie a odňatie mu možnosti konať pred súdom.

K odvolaniu vyjadrenie podané nebolo.

Uznesenie okresného súdu bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou. Zákonná sudkyňa odvolaniu nemienila vyhovieť a vec podľa ust. § 374 ods. 4 O.s.p. predložila na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, vec prejednal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a napadnuté uznesenie okresného súdu, ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že oprávnený a povinný uzatvorili dňa 18.08.2008 Poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, neoddeliteľnou súčasťou ktorej sú aj Všeobecné poisťné podmienky. Tieto v XV. časti- „rozhodcovské konanie“ obsahujú rozhodcovskú doložku, z ktorej vyplýva, že „poisťovňa a poisťník sa dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom.“ Na základe tejto doložky podal oprávnený na rozhodcovský súd žalobu na rozhodcovský súd, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok, predložený oprávneným ako exekučný titul, v ktorom bol povinný zaviazaný na zaplatenie 30,94 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 230,-- Eur. Podľa bodu 2 citovanej časti Všeobecných poisťných podmienok, „pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu, resp. nezriadi stály rozhodcovský súd, bude rozhodcovský súd vytvorený podľa potreby od prípadu k prípadu troma fyzickými osobami poverenými na výkon rozhodcu zo strany poisťovne. Svoj výslovný, bezvýhradný a neodvolateľný súhlas s týmto vyjadruje poisťník podpisom týchto Všeobecných poisťných podmienok.“ Podľa bodu 3 „rozhodcovskému konaniu podliehajú všetky spory medzi poisťovňou a poisťníkom, poisteným, oprávnenou osobou alebo ich právny nástupcami, najmä: ...“. Z okolností uzatvárania zmluvy a s ohľadom na povahu strán Zmluvy (kde oprávnený vystupuje ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ) ako aj predmet činnosti oprávneného je zrejme, že oprávnený - veriteľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a predmetnú zmluvu uzatvoril s povinnou ako fyzickou osobou nepodnikateľom. Z formy Zmluvy je zrejme, že ide o tzv. formulárovú zmluvu, ktorú oprávnený používa v rámci svojej podnikateľskej činnosti opakovane, z čoho jednoznačne vyplýva, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, a preto je nutné aplikovať na tento právny vzťah príslušné ustanovenia Smernice a Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ktoré majú kogentnú povahu a sú súčasťou obsahu záväzku bez ohľadu na dohodu strán. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru Súdneho dvora (ES), čl. 169 ods. 1 a čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie,

čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. a), čl. 3 a prílohu Smernice. V súvislosti s aplikáciou ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv je potrebné uviesť, že aj keď sa neprijateľné podmienky (§ 53 ods. 1 písm. k), r) Občianskeho zákonníka) v príkladnom výpočte v čase uzatvárania zmluvy nenachádzali, ide o podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Pri posudzovaní neprijateľných podmienok súd nie je viazaný ich výpočtom v zákone, pretože tento je aj tak len exemplifikatívny. Rozhodujúce sú ciele, účinky a dôsledky zmluvných podmienok. Súd pri posudzovaní takýchto vzťahov nie je viazaný len Občianskym zákonníkom, ale aj Smernicou. Jej použitie sa opiera o zásadu nepriameho účinku práva Európskej únie na právne poriadky členských štátov, ktorý spočíva v povinnosti konformného výkladu, t.j. výkladu prostredníctvom rozhodnutia vnútroštátneho súdu a nie vnútroštátneho právneho aktu implementujúceho Smernicu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutia Súdneho dvora vo veciach 14/83 Sabine von Colson a 79/83 Harz, v zmysle ktorých sú členské štáty povinné prijať, v rámci ich vnútroštátnych právnych poriadkov všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že Smernica je plne účinná v súlade s cieľom, ktorý sleduje, pričom vnútroštátny súd je povinný vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice. Pri takomto výklade súd vychádza z prameňa ako celku s prihliadnutím na jeho ciele a zmysel.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu o neprijateľnej zmluvnej podmienke zakotvenej do Všeobecných poisťných podmienok zmluvy. Preto sa odvolací súd primárne zaoberal preskúmaním rozhodcovskej doložky v súlade s kritériami, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky. Dospel k záveru, že rozhodcovská doložka začlenená do rámca podmienok štandardnej zmluvy spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V prípade rozhodcovskej doložky, ako takej a rozhodcovského konania odvolací súd poukazuje na a to, že rozhodcovská doložka v zmluve nie je dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných poisťných podmienok ako súčasť formulárovej poisťnej zmluvy. Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná v časti XV. Všeobecných poisťných podmienok, formálne napĺňa podmienku uvedenú v písm. q) bodu 1 prílohy Smernice v tom zmysle, že spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, obsahom ktorej je aj takáto doložka, reálne vopred vzdal práva na účinnú procesnú obranu (či už z nevedomosti alebo nemožnosti vplývať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom - podmienkou. Táto skutočnosť je zrejماً aj z bodu 2 vyššie citovanej rozhodcovskej doložky. Obsahom rozhodcovskej doložky je aj ustanovenie, v zmysle ktorého sa postup v rozhodcovskom konaní riadi Zákonom o rozhodcovskom konaní a vnútornými predpismi - Štatútom rozhodcovského súdu a Rokovacím poriadkom vybraného rozhodcovského súdu. Tieto však spotrebiteľ s najväčšou pravdepodobnosťou nepoznal, pretože neboli súčasťou zmluvy, naopak dodávateľ mal vopred výhodu znalosti týchto podmienok a keďže neboli súčasťou zmluvy, ich obsah sa mohol meniť bez toho, aby sa spotrebiteľ o tom dozvedel. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený ešte pred uzavretím samotnej zmluvy a rozhodcovská doložka, ktorá mala v predmetnom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul všeobecne znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Tým došlo k prehlbeniu už aj tak fakticky nerovného stavu medzi oprávneným a povinným.

V súvislosti s námietkou oprávneného o nedostatku kompetencie okresného súdu ako exekučného súdu preskúmať predložený exekučný titul, odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. II.ÚS 545/2010 z 10.decembra 2010, v ktorom konštatoval, že „...exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu (§ 58 ods.1 Exekučného poriadku). Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok pojednáva o skúmaní súladu exekučného titulu so zákonom ako takým, t.j. či už so zákonom hmotnoprávneho charakteru, alebo so zákonom procesnoprávneho charakteru, podľa názoru Ústavného súdu SR tak exekučný súd môže exekučný titul preskúmať aj z hľadiska príslušných hmotnoprávnych ustanovení a nielen z procesného hľadiska“. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/164/1996 z 27.januára 2007 (publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997, R 56/1995, R 70/1998 a R 72/1998) a na novšie rozhodnutie sp. zn. 4Cdo 11/2011, v odôvodnení ktorého Najvyšší súd SR rozoberal aj otázku zastavenia exekúcie z dôvodu nulitného právneho aktu. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je teda nepochybné, že v kompetencii exekučného súdu je skúmanie tak formálnej i materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Okresný súd sa od uvedeného neodklonil, keď skúmal, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, t.j. či ho vydal oprávnený subjekt. Treba však povedať aj to,

že zákon počítal s prelomením materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, a to ustanovením § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní účinnom do 31.12.2014, ktoré dokonca bez návrhu ukladalo povinnosť súdu zastaviť exekučné konanie z dôvodov uvedených v zákone. Európska únia v záujme dosiahnutia ochrany spotrebiteľov pred nepriaznivými vplyvmi neprijateľných podmienok, podporuje štáty k zbaveniu účinku rozhodcovského rozsudku, a to bez ohľadu na nečinnosť spotrebiteľa. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, konkrétne vo veci Pohotovosť s.r.o. proti Y. I., C-76/10, bod 37 a 38 odôvodnenia, v zmysle ktorých systém ochrany zavedený Smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25, ako aj z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25). Vzhľadom na túto situáciu znevýhodneného postavenia článok 6 ods. 1 Smernice stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Ako vyplýva z judikatúry, ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť (rozsudky Mostaza Claro, už citovaný, bod 36, a zo 4. júna 2009, Pannon GSM, C-243/08, Zb. s. I-4713, bod 25). Okresný súd teda správne aplikoval európsku judikatúru.

Oprávneným namietané porušenie práva na súdnu ochranu odvolací súd tiež považoval za neodôvodnené. Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ dochádza k porušovaniu práv spotrebiteľa zo strany dodávateľa, je nekorektné zo strany dodávateľa domáhať sa právnej istoty, či mať iné legitímne očakávania. K obdobnému záveru dospel aj Ústavný súd SR, ktorý vo viacerých prípadoch odmietol obdobné sťažnosti oprávneného. Odvolací súd sa opiera aj o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 6 Cdo 228/2011 z 25. januára 2012, v ktorom dovolací súd uviedol, že po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to, sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného. Odvolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo 1201/2009, v zmysle ktorého pre takýto záver bolo postačujúce oboznámiť sa s písomným vyhotovením zmluvy a nebolo potrebné osobitne skúmať, či povinný pri jej uzatváraní vzniesol nejaké pripomienky proti obsahu zmluvy, pretože už na prvý pohľad je zrejmé, že ide o zmluvu formulárovú, štandardne používanú oprávneným ako dodávateľom.

Odvolací súd považoval za nekorektné aj neprimerane vysoké trovy rozhodcovského konania, ktoré niekoľkonásobne prevyšujú vymáhanú istinu pohľadávky. Z ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že takéto správanie oprávneného ako dodávateľa možno považovať za nekalú obchodnú prax v zmysle cieľov Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že rozhodcovská doložka nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy a teda zo vzťahu fakticky nevyváženého. Zastáva názor, že pokiaľ exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu alebo rozhodcovského súdu, ktorý svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy (§ 39, § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka), exekučný súd konanie zastaví, v skoršom štádiu exekučného konania zamietne návrh na vydanie poverenia.

V súvislosti s námietkou odvolateľa, že okresný súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia súdnemu exekútorovi podľa § 44 Exekučného poriadku vykonal dokazovanie bez toho, aby nariadil pojednávanie, čím mu odňal možnosť vyjadriť sa k vykonanému dôkazu a prípadne navrhnúť dôkazy na vyvrátenie

záverov okresného súdu, odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 499/2012-47 zo dňa 10.07.2013, v ktorom vyslovil záver, že nenariadením pojednávania na prerokovanie žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia nedošlo k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Zároveň sa však ústavný súd zaoberal aj otázkou dokazovania v exekučnom konaní a uviedol, že ak exekučný súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vykonáva iné dôkazy než tie, ktoré sú výslovne uvedené v citovanom ustanovení (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia), ako aj v prípadoch, keď exekučný stav (či už po vykonaní takýchto dôkazov, alebo bez toho) na ťarchu oprávneného reviduje skutkový stav, na ktorom je založený exekučný titul, je povinný dať oprávnenému možnosť sa k takto vykonaným dôkazom a takto novo vytvorenej procesnej situácii vyjadriť. To platí bez ohľadu na to, či sa k nim oprávnený mal šancu vyjadriť už v predchádzajúcom konaní, pretože nové posudzovanie týchto otázok exekučným súdom sa deje v čase, keď oprávnený spravidla nemôže legitímne očakávať opätovné otváranie týchto už raz otvorených otázok. Pri ich novom otvorení musí mať účastník opätovne možnosť navrhnúť jednak dôkazy na vyvrátenie skutkových zistení, ktoré vykonal exekučný súd, jednak prípadné dôkazy na podporu skutkového stavu v tom smere, v akom je zistený v exekučnom titule.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že okresný súd v tomto konaní pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej doložky nevychádzal len z obsahu rozhodcovského rozsudku, ale si vyžiadal rovnopis uzavretej poisťnej zmluvy, túto preskúmal a na jej základe dospel k opačnému záveru o platnosti rozhodcovskej doložky, na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc. Vzhľadom na to, že si okresný súd vyžiadal zmluvu priamo od oprávneného a nie od rozhodcovského súdu, ako tomu bolo v konaní riešenom pred Ústavným súdom, v tejto časti nemožno hovoriť o porušení práva oprávneného oboznámiť sa s dôkazmi.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu, ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Uznesenie bolo schválené členmi odvolacieho senátu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.